
V.

Отъ бисерни лучи — по глетчеритѣ що горятъ,
Отъ блѣдо-снѣжнитѣ цвѣтя,
По висинитѣ ледни що цвѣтятъ,
Отъ бѣлий, чистъ коннежъ на пролѣтъта,
Дѣте, вѣнецъ ти снѣженъ свихъ . . .

Що искашъ ошъ, о мамящъ, тъмень блѣнъ? —
Стрѣкъ кървавъ макъ? — или сълза отронена
Отъ кърваво сърдце? — Ехъ, на, вземи! — смутенъ
И своето сърдце поднисамъ ти, о недогонена
Мечта, — о, хубаво дѣте!